

ската пѣхота. За да се нападне и изгони отъ окопите турската войска, нашите войници трѣбваше първо да се спустнатъ въ единъ много каленъ и блатистъ долъ, да прѣгазятъ дълбоката, нарочно изкопана, рѣкичка Кара-су и да поематъ срѣщу пушките, картечниците, полските и дълнобойните топове нагорѣ къмъ крѣпостите. Това бѣше много мъчна и опасна работа. Още повече, че отъ двѣте страни къмъ моретата — Черно и Мраморно, имаше блата, езера и заливи, които много бъркаха. Па и турските броненосци отъ морето отъ дѣсно и лѣво ужасно стрѣлѣха и посипваха съ шрапнели и гранати смѣлитъ наши войници. Ала всичките тѣзи опасности не уплашиха нашите герои. Артилеристите прѣкараха близо топовете, пѣхотинците бързо попъплаха по байритѣ нагорѣ безъ да гледатъ на роищата куршуми и гранати. Тука нашите дружини и полкове показаха чудеса отъ храбростъ. Тѣ смѣло вървѣха нощѣ напредъ достигнаха първите турски окопи и изпъдиха отъ тѣхъ турската войска. Ала когато излѣзоха още по-високо, за да влѣзатъ въ крѣпостите, нашите топове недостигаха вече да биятъ турците, а сипяха своите огнени желѣза по гърба на нашите войници. Полските топове не можаха повече да се приближатъ, защото прѣчеше дола, блатата и затѣваха въ каловите. Съвсѣмъ друго щѣше да бжде, ако ние имаме тукъ дълнобойна артилерия, която отдалечъ щѣше да бие турските позиции и щѣше да държи броненосците на вѣтрѣ въ морето — тогава тѣ не можаха да правятъ толкова голѣми пакости на нашите войници,

Първото нападение на турските позиции стана на 4-и ноември сутринята въ 5 часа. На сѣщия прѣзъ деня и вечерята, на 5 сѣщо нападенията пакъ се про-